Enderrock | Pere Pons | Actualitzat el 06/10/2020 a les 14:30

Marco Mezquida: «La música és el veritable perquè de la meva felicitat»

Parlem amb el teclista menorquí sobre el disc 'Talisman', la formació que l'acompanya, i la seva perspectiva de l'escena jazz actual

Marco Mezquida | Juan Miguel Morales

Les xifres que abandera **Marco Mezquida** fan feredat: 23 discos gravats com a líder o colíder, 45 com a *sideman*, 11 més en qualitat de col·laborador i la participació més o menys estable en 20 duets, 15 trios, 27 quartets, 8 quintets, 3 sextets, un septet i 12 formacions orquestrals. I a banda, la seva pràctica de piano solo, faceta a la qual es lliura a la mínima oportunitat i amb la qual ha obtingut una acollida impressionant. Pocs músics de l'escena poden passejar-se pel centre d'Europa amb l'única arma de les vuitanta-vuit tecles i constatar que, a les crítiques, el referent més al·ludit és el sacrosant *The Köln Concert* (ECM, 1975), de **Keith Jarrett**.

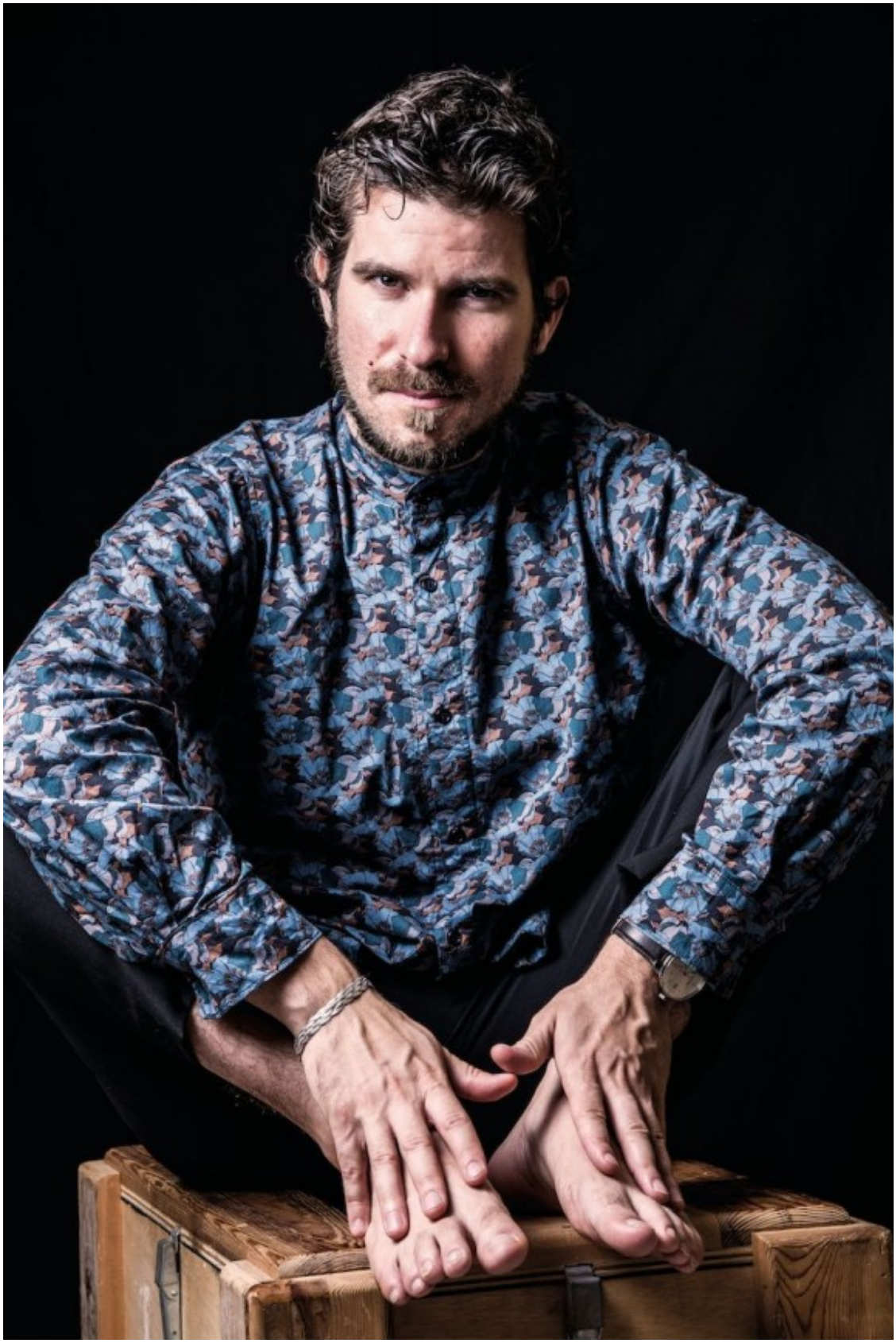
Parlem amb ell al seu pis de Gràcia, unes golfes amb un cert aire de bohèmia parisenca ?amb terrasseta i gat inclosos?, pocs dies abans d'un estiu que suposarà una represa d'activitat amb una quanitat notòria de concerts a l'agenda. Després de posar de volta i mitja el llegat de clàssics com **Ravel** i **Beethoven**, de fer un repàs als estàndards del jazz amb una llegenda com **Lee Konitz** i de fer una passejada pel cançoner universal en companyia de **Sílvia Pérez Cruz**, la publicació d'un disc com *Talismán* (autoeditat, 2020) suposa la retrobada amb la faceta del **Marco Mezquida** compositor. El nou àlbum veurà la llum divendres, i es presentarà en directe el 17 d'octubre a la Fira Mediterrània de Manresa i el 6 de novembre a la Sala Barts, dins del marc del

Festival Internacional de Jazz de Barcelona.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=dVAL_2eVaHo
Com definiries el contingut del disc 'Talismán' i què suposa en la teva trajectòria? És un disc per somriure que crec que transmet sensacions positives, en consonància amb com em sento. La majoria de temes han estat concebuts durant el 2019 i pensats amb la instrumentació del **Ravel's Dreams Trio**, amb la qual m'hi sento realment a gust. No tan sols per la singularitat que aporta un trio atípic ?piano, violoncel i percussions?, sinó perquè la personalitat d'uns músics com Martín Meléndez i Aleix Tobías m'inspiren per volar alt. Una formació així, a més, em permet defugir del clixé dels trios de jazz a l'ús i flirtejar amb els ritmes ibèrics, turcs, la clàssica, el lirisme? M'agrada també la varietat de colors i referències i algunes picades d'ullet. El tema "No passis pena", per exemple, és una melodia ibèrica que podria ser un homenatge al folklorista **Eliseo Parra**. També hi ha una peça dedicada a **Giulia Valle**, amb qui he compartit tant i a qui dec molt del que soc.

És potser una renúncia a la teva figura com a jazzman?
Més aviat diria el contrari. Per ser considerat jazzman de vegades sembla que hagis de renunciar als trets de la música popular i la teva identitat. Per això reivindico músics com **David Mengual**, que té aquesta capacitat per fer melodies precioses, o millor dit sinceres, on queda ben reflectit d'on vens i els teus referents. No és un exercici premeditat sinó que està integrat en la natura de cadascú i el que cal és deixar-se anar de manera natural i sincera. Que el resultat en aquest cas és melòdic i líric, perfecte; al següent ja veurem què passa.

Refermes, no obstant, el teu vincle amb el llenguatge del jazz?
Absolutament. Mira, jo he sentit dir de mi mateix: "Llàstima que no hagi decidit seguir amb el jazz", ja sigui pel treball de *Ravel's Dreams* o la proposta amb **Chicuelo**. I he vist com em posaven algunes cares llargues. Però, i un trio com **M.A.P.?** I el disc amb **Lee Konitz**? I la repassada que fem a **Beethoven** uns músics com **Masa Kamaguchi**, **David Xirgu** i **Pablo Selnik**? Si aquí no hi ha jazz de cap a peus, ja m'explicaran. La meva pregunta és: Per què flipo quan escolto **Coleman Hawkins**, **Sonny Rollins** o **Shirley Horn** i, en canvi, bona part de les propostes del jazz que es factura avui em deixen més aviat fred? Crec que hi ha un nivell de pretensió excessiu en les coordenades del jazz actual. Per mi la tècnica sempre ha d'estar al servei de la música i em sap molt greu que moltes vegades el jazz es relacioni amb la xerrameca i s'instal·li la idea que com més complex, millor.

Marco Mezquida Foto: Juan Miguel Morales

És una forma de combatre aquest estigma o prejudici que estableix que és una proposta per a minories?
No diria que és un combat o una lluita, sinó que va amb la meva naturalesa. Sempre he volgut ser una estrella del rock i arribar al màxim de públic, sense que això suposés claudicar en la meva manera de fer i entendre la música. Per mi tan important és un concert a Robadors 23 com al Lincoln Center de Nova York, i no estic disposat a renunciar a cap dels dos.

Et consideres un afortuntat?
Clar, però ningú no et regala res. Cal picar molta pedra, generar projectes, adaptar-se a cada situació i donar, donar i donar. Soc conscient, a més, que és el fruit d'una feina d'equip i de la qual n'és molt responsable el meu mànager, Julio Quintas, que va creure en mi des que ens vam conèixer al Taller de Músics i que, una vegada ja independents, va dir que el que volia fer amb mi era construir-me una carrera. Al principi no ho entenia gaire i hem tingut les nostres diferències, però el cert és que és un objectiu que no el trobes en músics que tenen la qualitat, la veterania i els mèrits més que sobrats per assolir-ho. En aquest sentit, **Chano Domínguez** podria ser un referent, però altres noms que jo venero com **Agustí Fernàndez**, **Jorge Pardo**, **Carles Benavent** o **Perico Sambeat** no es pot dir que hagin construit una carrera com correspondria als seus mèrits.

I com veus l'escena en general?
Hi ha més músics que mai i no poden estar millor preparats, però hi ha una carència d'artistes. Hi ha molt pocs músics de qui puguis destacar-ne caràcter i personalitat pròpies, que es distingeixin més enllà d'estils o gèneres. Tot i que no em sento més enllà del bé o del mal, sí he detectat certes envejes quan les coses et van bé, com per exemple quan ens van concedir el Premi Ciutat de Barcelona i bona part de la parròquia del jazz va triar el silenci. Crec que hauríem de procurar ser més col·lectiu i ser conseqüents ?i més en aquests moments en què la cosa està molt magra? cal establir vincles per fer pinya. Ens hem de cuidar més com a comunitat. Pateixo quan veig grans músics que no tenen continuïtat en la seva feina, cal treballar per enfortir-nos a tots.

Pots llegir l'entrevista completa al nou número del 440 Clàssica&Jazz.